

Børn

Utroværdig skildring af livet i yderkanten Af Jes Nysten

Filmen begynder med et slet skjult nik til Quentin Tarantinos film "Pulp Fiction". To herrer sidder i en bil og diskuterer den enes hund, Castro - om dens karakter, om den er farlig eller ej. De pludrer løs i al gemytlighed. Hvorefter de står ud af bilen, bryder ind i et hus og smadrer de herrer, der måtte befinde sig indenfor! Hos Tarantino er det en gemytlig diskussion om borgere, der finder sted i bilen. Men allerede denne indledende scene og det filmiske lån viser "Børn"s problem:

Filmen finder aldrig sin balance og sit fokus. Dens fortælling om udsatte eksistenser forbliver lidet troværdige. Filmen slinger mellem – forkrampet – letbenet parodi og så højstemt "realisme". Realisme har jeg sat i citationstegn, for filmen er godt nok forhippet på at foregive realisme, men dens persontegning og personernes indbyrdes forhold er ganske utroværdig.

Filmen fokuserer på tre børn. Der er den 12-årige Gudmund, som er den ældste af fire. De bor hos moderen Karitas, der forsøger at hutle sig igennem livet som dårlig betalt sygeplejerske. Gudmund skal være den store på hjemmefronten, men klarer sig dårligt i skole og blandt kammerater. Hans eneste ven er den skizofrene, akavede og fede Marino, der går lidt til hånde i sin onkels forretning. Han er filmens andet "barn", der lever i et had-kærlighedsforhold til moderen, der forsøger at vriste sig løst af sin søns binding til hende. Filmens tredje "barn" er Gardar, en afstumpet slå-førstvoldsmand i begyndelsen af 30'erne. Han har også et uforløst forhold til moderen, der som de andre mødre i filmen er enlig. Han får efterhånden rodet sig ud i så meget snavs, at han til sidst ikke kan overskue det. Han forsøger at finde en form for stabilitet i livet. Det viser sig at skulle blive den søn, som han svigtede engang. Nemlig den 12årige Gudmund!

På mangfoldige måder bliver disse skæbner, krydret med sidefigurerne, bragt sammen på så bastant måde, at det virker på kanten af det komiske, f.eks. første gang, denne Gardar dukker op i Karitas lejlighed. Pludselig og med en flaske vin til hende og en fodbold til Gudmund står han der i stuen. Hele scenen er dybt utroværdig, og man fornemmer, hvordan skuespillerne har svært ved at forløse en så påklistet scene, der ikke giver mening i det, der skulle være filmens indre logik.

Netop den konstante mangel på indre logik gør hele filmens historie utroværdig. Gardars udvikling fra brutal skallesmækker til kejtet men ærlig jeg-vil-gerne-være-din-far type er en fløv gang "realisme". Også Marinos overfald på Gardar, og ikke mindst det endelige møde på hospitalet mellem de involverede til slut i filmen er forceret "skæbnetilfældighed"! Den underliggende fortælling om de fraværende fædre klinger tydelig med hele vejen igennem.

Det hjælper ikke på filmens åbenlyse fortælle-mæssige mangler, at den godt og grundigt er lukket inde i en stilfuld indpakning. Filmen er holdt i kunstfærdig sort-hvid, med manende og skæbnetunge skyggebelysninger og skæve kameravinkler. Her er buk til dogme-pincipperne, Mike Leigh og afdøde John Cassavetes. Fortællemåden sammenfletter de forskellige menneskeskæbner - multiplotfilm kaldes det - og trækker på "Short Cuts", "Magnolia" og "Crash". Men én ting er at have ideer at ville realisere, noget ganske andet er at realisere dem tilfredsstillende. Det er ikke sket her.